

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Ivanov Serghei și de către avocatul Bodean Ina în numele acestuia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Ivanov Serghei xxxx, născut la xx xx xxxx, originar din xxxx, domiciliat în xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.04.2019 – 22.07.2019;

Instanța de apel: 15.08.2019 – 28.10.2019;

Instanța de recurs: 21.01.2020 – 25.03.2020.

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 iulie 2019, Ivanov Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Ivanov Serghei în folosul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Ivanov Serghei, la data de 16 martie 2019, în intervalul de timp cuprins între ora 13.00 – 14.00, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale prin constrângere fizică și psihică, acționând cu bună-știință asupra unui minor, fiind în stare de ebrietate având cu el o sticlă de vin în mână a intrat în domiciliul fostei concubine Mândru Tatiana situat pe xxxx xxxx, unde a găsit-o dormind pe fiica ei minoră xxxx xxxx, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, a trezit-o din somn pe minora xxxx xxxx care se afla singură în domiciliu și i-a comunicat că vrea să întretină raport sexual cu ea și a amenințat-o

verbal că își va atinge scopul, ultima când l-a văzut s-a speriat și i-a cerut să părăsească domiciliul.

În continuarea acțiunilor sale criminale, tot atunci, Ivanov Serghei, a apucat-o cu forța de mână și a dezbrăcat-o contrar voinței acesteia de maiou și sutien, după care a împins-o în pat și a început să o sărute peste tot corpul inclusiv pe buze, concomitent cu o mână o atingea de sâni, iar cealaltă mână a băgat-o în chiloții minorei atingându-i organul genital, minora fiind în stare de șoc încercând să se apere l-a mușcat de buze, iar ultimul a mușcat-o de barbă cauzându-i dureri fizice și suferințe psihice puternice, care conform raportului de expertiză nr.201902P0869 din 19.03.2019 se caracterizează ca echimoză și excoriații la nivelul fetei și se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

În consecință, minora xxxx xxxx observând că Ivanov Serghei nu reacționează la strigătele ei și rugămintele ca să înceteze acțiunile perverse, a început să-l convingă să se oprească puțin, iar ultimul văzând că minora s-a liniștit i-a propus să meargă împreună cu el ca să mai procure vin și să se întoarcă înapoi, moment în care partea vătămată a reușit să fugă din mâinile atacatorului și să anunțe poliția, împiedicând astfel atacatorul de a-și realiza acțiunile sale criminale.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Avocatul Rodideal Andrei în numele inculpatului Ivanov Serghei, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Ivanov Serghei învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal să fie achitat, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că acuzatorul de stat nu a motivat recalificarea faptei inculpatului Ivanov Serghei din art.173 Cod penal în art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal, or, încadrarea juridică a faptei joacă un rol crucial în cadrul procesului penal, în acord cu temeiul legal al acuzațiilor care i se aduc unei persoanei, nu se poate organiza o apărare eficientă fundamentată pe contestarea faptelor incriminate cu titlu de acuzație, constituind o condiție esențială a echității procedurii garantate de art.6 din Convenție.

Totodată, a mai menționat că acuzarea nu a elucidat în raport cu circumstanțele cauzei reîncadrarea și recalificarea juridică a faptei săvârșite de Ivanov Serghei, așa cum prevede art.art.93, 95-96 Cod de procedură penal, neprezentând de asemenea probe concludente, pertinente și utile care ar demonstra vinovăția săvârșirii infracțiunii imputate acestuia.

În același timp, circumstanțele prevăzute în rechizitoriu drept independente de voința lui de a nu finaliza săvârșirea infracțiunii nu sunt relevante, deoarece acesta dacă ar fi dorit consumarea infracțiunii de viol, ar fi realizat-o, luând în considerație discrepanța de vârstă și masa corporală între inculpat și partea vătămată, deci, se poate conchide că „mușcătura de buză” realizată de partea vătămată în raport cu inculpatul, nu poate fi identificată drept circumstanță independentă ce a împiedicat săvârșirea violului de către Ivanov Serghei în raport cu victima, cu atât mai mult acesta a lăsat-o să părăsească locul faptei nestingherită, neîncercând să o imobilizeze în nici un mod, astfel că lipsește și vinovăția sub forma intenției directe de a săvârși infracțiunea prevăzută la art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal.

3.2. Inculpatul Ivanov Serghei a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care dânsul să fie achitat,

din motiv că nu este vinovat de comiterea infracțiunii incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței de condamnare fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, nefiind prezente careva temeiuri de casare a sentinței. În plus, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate prin prisma utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și obiectiv, călăuzindu-se de Lege, just concluzionând asupra condamnării inculpatului în baza art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal.

Verificând argumentele invocate în apeluri, instanța a ajuns la concluzia că acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond, verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de fond întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerându-le neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate, care combat în întregime versiunea inculpatului, și anume declarațiile părții vătămate, a reprezentantului legal al părții vătămate în coroborare cu probele materiale.

Argumentul părții apărării precum că, în acțiunile inculpatului lipsește intenția de a comite raportul sexual contrar voinței părții vătămate minore, în opinia instanței de apel, este unul neîntemeiat, dat fiind faptul că poziție inculpatului de negare a comiterii infracțiunii imputate este o tactică de apărare, de evitare a survenirii răspunderii penale pentru acțiunile comise.

Din considerentele expuse, instanța de apel a reținut că acțiunile și intenția inculpatului Ivanov Serghei erau îndreptate spre comiterea unui act sexual forțat, reușind să constrângă fizic și psihic partea vătămată minoră, însă din cauze independente de voința acestuia acțiunile lui nu au produs efectul, deoarece partea vătămată a fugit, certifică intenția inculpatului de a comite infracțiunea incriminată de către partea acuzării.

Instanța de apel a menționat că nu există careva temei legal de a pune la îndoială probele prezentate de către acuzare, dat fiind faptul că ele întocmai coroborează cu materialele dosarului din cauza admisibilității acestora, iar conținutul fiecărei din aceste probe confirmă că în privința părții vătămate minore a fost săvârșită anume acea infracțiune care i-a fost incriminată inculpatului Ivanov Serghei.

De asemenea, instanța de apel a conchis, că este nefondată poziția părții apărării precum că acuzatorul de stat nu a motivat recalificarea faptei inculpatului Ivanov Serghei din art.173 Cod penal în art.art.27, 171 alin.(2), lit. b) Cod penal, or, prin ordonanța privind începerea urmăririi penale din 19 martie 2014 s-a dispus începerea urmăririi penale conform semnelor componente de infracțiune prevăzută de art.173 alin.(1) Cod penal „hârțuirea sexuală”, iar prin ordonanța de punere sub învinuire din 29 martie 2019 s-a dispus punerea sub învinuire a cet. Ivanov Serghei incriminându-i săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.art.27, 171 alin.(2), lit. b) Cod penal.

A mai reținut instanța de apel, că recalificarea acțiunilor inculpatului Ivanov Serghei, la faza urmăririi penale nu a afectat dreptul la apărare a inculpatului, ultimul dispunând de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii sale, or, acuzatorul de stat în conformitate cu art.52 alin.(1),

pct. 23), 255, 281, 282 Cod procedură penală a înaintat învinuirea inculpatului în baza art.art.27, 171 alin.(2), lit. b) Cod penal.

Privitor la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a menționat că aceasta corect a fost aplicată, în conformitate cu prevederile art.art.7, 75 Cod penal, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, au declarat recursuri ordinare:

6.1. Inculpatul Ivanov Serghei, fără a indica careva temeiuri de declarare a recursului din cele conținute la art.427 alin. (1) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu a comis fapta imputată.

În argumentarea recursului menționează, că instanțele de fond nu au luat în considerație că acuzarea adusă acestuia este una neîntemeiată și nefondată, bazată doar pe presupuneri, în lipsa probelor ce ar demonstra cu certitudine vinovăția inculpatului.

În context, recursul este axat pe aceleași afirmații, care au fost invocate în apel.

6.2. Avocatul Rodideal Andrei în numele inculpatului Ivanov Serghei, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Ivanov Serghei să fie achitat, din motiv că în acțiunile lui nu se întrunesc elementele infracțiunii incriminate.

În motivarea recursului declarat avocatul susține că, instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, acestea fiind bazate doar pe presupuneri, atât la etapa urmăririi penale cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și apel nu au fost acumulate probe pertinente și directe care ar demonstra vinovăția lui Ivanov Serghei în săvârșirea infracțiunii imputate.

Consideră apărarea că atât organul de urmărire penală, cât și instanțele de fond, nu au identificat care ar fi cauzele independente de voința făptuitorului, care l-ar fi împiedicat pe Ivanov Serghei să realizeze raportul sexual forțat asupra părții vătămate minore și a consuma infracțiunea de viol.

În opinia recurentului, în speță, există o discordanță între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor prin ignorarea, denaturarea unor aspecte evidente, care au determinat pronunțarea altei soluții decât cea pe care o susține probatoriul.

Mai mult, apărarea consideră că prin însăși declarațiile părții vătămate minore, de altfel unica probă direct întru susținerea acuzării înaintate, privind circumstanțele derulării evenimentelor – timpul îndelungat de când inculpatul și-a încetat acțiunile până au plecat după vin; faptul că inculpatul i-a permis să se îmbrace, nu a imobilizat-o, au ieșit împreună din casă și s-au dus după vin; faptul că acesta a intrat în ogradă după vin și a lăsat-o singură la poartă, ceea ce i-ar fi permis să părăsească nestingherită locul faptei, relevă fără echivoc că

neconsumarea infracțiunii de viol nu este condiționată de cauze independente de voința lui Ivanov Serghei, ci de comportamentul deliberat al acestuia.

Având în susținere prevederile art.8 alin.(1), (2), (3) Cod de procedură penală, apărarea susține că dubiile în probarea învinuirii nu au fost înlăturate prin probele prezentate de acuzarea de stat, deci ele urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului. Mai mult, existența unor dubii cum ar fi timpul comiterii infracțiunii, creează o stare de incertitudine pentru inculpat, împiedicându-l de a-și exercita dreptul efectiv la apărare, ceea ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil garantat de art.6 CEDO.

7. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare declarate, solicitând inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate și lipsite de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursurilor ordinare declarate de inculpat se constată că acesta, nu invocă nici un temei de casare din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă solicită să fie achitat, întrucât în opinia sa instanțele de judecată eronat au apreciat probele administrate în speța dată, iar apărarea invocă drept temeiuri pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii incriminate, însă Colegiul penal consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Analizând conținutul recursurilor declarate în raport cu decizia recurată și materialele cauzei deduse judecății, instanța de recurs a stabilit că argumentele recursurilor preponderent sunt aceleași care au fost invocate și în textul cererilor de apel și se fundamentează pe dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, în privința cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod argumentat și detaliat.

De asemenea, analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417

alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurentului prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele susținute de apărare în apel. Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal menționează că nu pot fi reținute argumentele apărării cu privire la faptul că decizia instanței de apel este una nemotivată, deoarece motivarea unei hotărâri reprezintă un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Instanța de recurs amintește, că în numeroase hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat următoarele: „art.6 obligă instanțele să-și motiveze deciziile, însă nu trebuie interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru toate argumentele avansate de către părți. Întinderea acestei obligații de motivare poate varia după natura deciziei și nu poate fi analizată decât în lumina circumstanțelor fiecărei spețe” (*decizia Driemond Bouw BV vs Olanda, 02.02.1999*).

Așa fiind, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art.101 alin.(3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Ivanov Serghei săvârșirea infracțiunii incriminate.

Vizavi de criticile recurenților cu privire la modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică,

prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunilor incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței.

Din atare considerente, Colegiul penal statuează că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, întrucât sensul acestei noțiuni trebuie tratat așa precum a fost tălmăcit de legislator în art.6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la criticile invocate de recurenți sub aspectul pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept menționat prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei, Ivanov Serghei a fost recunoscut vinovat de către prima instanță în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.27, 171 alin.(2) lit. b) Cod penal, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelurilor declarate, instanța a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art.art.414 alin.(1), (5) și 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor

motivelor invocate în apelul apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct.5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârile CEDO *Garcia Ruis c. Spaniei*, *Helle c. Finlandei*).

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Ivanov Serghei și de către avocatul Bodean Ina în numele acestuia, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Ivanov Serghei și de către avocatul Bodean Ina în numele acestuia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Ivanov Serghei xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 07 mai 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac